

Arrest

nr. 237 182 van 17 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 februari 2000.

De verzoekende partij verklaart België te zijn binnengekomen op 12 november 2015 en dient op 9 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 22 maart 2018 met nummer X weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 21 juni 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 november 2019 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 26 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shamsapor (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent geboren op 28 dalwa 1378 (=17 februari 2000) en wordt als minderjarige beschouwd tot 17 februari 2018. Uw moeder, twee broers en twee zussen bevinden zich nog in Shamsapor. U weet niet waar uw vader zich bevindt. Uw oudste broer, M. O. (...) (CG (...)) en OV (...) vroeg op 1 februari 2012 in België asiel aan en werd erkend als vluchteling.

Kort na het vertrek van uw broer O. (...) uit Afghanistan verliet uw vader het huis. Hij werd niet meer aanvaard door de dorpelingen en u vermoedt dat hij ook bedreigingen ontving van de Taliban.

In de laatste zes maanden à één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban ettelijke keren naar uw huis. Ze vonden dat u oud genoeg werd om bij hen aan te sluiten. Moest u dit niet doen, zouden ze u doden. Opeen dag verstuurden de Taliban u een dreigbrief. Nadat iemand, u denkt uw vader, met deze dreigbrief naar het districtshuis trok, kwamen de Taliban nog een keer terug naar uw huis. U contacteerde uw vader en die regelde een smokkelaar voor u.

Een vijftien à dertig dagen nadat u deze dreigbrief ontving kwam uw vader u in het dorp ophalen en bracht u naar Kabul. Daar verbleef u nog vijf dagen, de tijd die de smokkelaar nog nodig had om voor u een paspoort te regelen. Op 25 oktober 2015 nam u het vliegtuig van Afghanistan naar Turkije. U reisde over land verder via Bulgarije, Oostenrijk en Duitsland om in België aan te komen op 12 november 2015. U vroeg asiel aan op 9 december 2015. Van Turkije tot België was u 11 à 12 dagen onderweg.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara en een vertaling ervan neer. Met behulp van uw voogd nam u op 12 mei 2017, daags na het gehoor voor het CGVS, telefonisch contact op met uw broer O. (...) die u op de hoogte brengt van een aantal zaken, waaronder uw voormalig verblijf te Pakistan. Uw advocaat bracht het CGVS van deze nieuwe informatie op de hoogte via mail op 15 mei 2017.

Op 31 mei 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Surkhrod. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in haar arrest van 22 maart 2018. U ging niet in cassatieberoep.

Zonder België te hebben verlaten diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in op 21 juni 2019. U verklaart opnieuw bescherming te vragen omwille van dezelfde redenen zoals aangehaald tijdens uw eerste asielprocedure. Verder geeft u aan niemand meer te hebben in Afghanistan omdat uw familie zo'n anderhalf à twee jaar geleden, eveneens omwille van dezelfde problemen met de Taliban, naar Turkije is verhuisd. Ook stelt u zelf twee jaar in Turkije gewoond te hebben, iets wat u eerder niet durfde te vertellen uit angst om naar Turkije gerepatrieerd te worden en vervolgens vanuit Turkije teruggestuurd te worden naar Afghanistan.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u 24 foto's neer van uzelf in Turkije, alsook kopieën van de Turkse verblijfsdocumenten van uw vader, moeder, zus en broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen ende staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit of verblijf in Shamshapor (district Surkhrod) daar onder meer uw geografische kennis van deze regio zeer beperkt was, net zoals uw kennis over prominente mensen uit uw regio, en u ook zeer slecht op de hoogte bleek te zijn van veiligheidsincidenten en andere gebeurtenissen (zoals onder meer de verkiezingen) die er plaatsvonden. Bovendien stelde het CGVS ook vast dat u de Belgische asielinstanties had getracht te misleiden door onder meer uw verblijf in Pakistan te verzwijgen en te stellen dat u geen contact had met uw broer die hier erkend werd als vluchteling, alsook dat u geen duidelijk zicht bood op uw familiaal netwerk vanwege uw zeer vage en inconsistente verklaringen met betrekking tot de verblijfplaats van uw vader.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden mee rmet betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaring dat uw familie Afghanistan eveneens heeft moeten verlaten en naar Turkije verhuisde, zo'n anderhalf à twee jaar geleden, zegt immers niets over uw werkelijke regio van herkomst of de plaats waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan verbleven heeft, en wijzigt bijgevolg niets aan de eerdere beoordeling van uw verzoek. Daarbij kan in dit kader opgemerkt worden dat het bijzonder onaannemelijk is dat uw familie Afghanistan anderhalf à twee jaar geleden is moeten ontvluchten omwille van dezelfde problemen die u reeds in 2013 (zie verklaring volgend verzoek vraag 10) dwongen om het land te verlaten. Er zou in dit geval met andere woorden ruim vierjaar tussen uw vertrek en het vertrek van uw familie gezeten hebben, hetgeen de ongeloofwaardigheid van jullie problemen met de taliban alleen maar opnieuw bevestigt. De Turkse verblijfsdocumenten van uw familie die u neerlegt veranderen niets aan deze bevindingen. Zij kunnen immers louter een indicatie vormen voor het feit dat uw familie zich inderdaad in Turkije bevindt of bevond, maar zeggen niets over de redenen van hun migratie, laat staan over uw herkomst uit of verblijf in Surkhrod. Voorts gaat het om kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan nagegaan worden.

Ook het feit dat u zelf twee jaar in Turkije zou gewoond hebben wijzigt niets aan de vaststelling dat u het CGVS nog steeds in het ongewisse laat over de plaats waar en de omstandigheden waarin u in Afghanistan leefde. Bovendien betreft dit een louter blote bewering die u niet met objectieve bewijsstukken staakt. De 24foto's die u voorlegt van uzelf in Turkije tonen immers niet aan dat u daar gedurende twee jaar onafgebroken zou geleefd hebben, en kunnen evenzeer op een kortere tijdspanne

genomen zijn. Daarbij wenst het CGVS nog op te merken dat u op deze foto's ouder lijkt dan 13 à 14 jaar, hetgeen de verklaring dat u twee jaar in Turkije zou geleefd hebben voor uw komst naar België (namelijk van 2013 tot 2015, zie verklaring volgend verzoek vraag10 en vraag 15) eveneens ondermijnt.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of terbeschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De middelen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij na het vertrek van haar broer uit Afghanistan, Shamsapoor, naar Turkije gevlucht is en daar enkele jaren verbleven heeft voordat zij naar België is gekomen. De verzoekende partij stelt dat ze een beetje Turks spreekt, gedetailleerde en overtuigende verklaringen kan afleggen over waar zij in Turkije verbleven heeft, bij wie en in welke omstandigheden. De verzoekende partij wijst erop dat ze foto's van haar verblijf in Turkije heeft bijgebracht evenals bewijzen waaruit blijkt dat haar gezin al enige tijd in Turkije verblijft. De verzoekende partij stelt dat bij haar eerste verzoek om internationale bescherming niet betwist wordt dat zij tot 2012 in Shamsapoor, Surkh Rod geleefd heeft, maar dat er enkel getwijfeld werd aan haar verblijf tot 2015 na het vertrek van haar broer. De verzoekende partij citeert uit het arrest van 22 maart 2018 van de Raad: "Na een lezing van alle beschikbare informatie in het administratief en rechtsplegingsdossier dient vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf na het vertrek van zijn broer O. in 2012 tot aan zijn eigen vertrek in 2015 in het dorp Shamsapoor in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar." De verzoekende partij vervolgt dat zij met haar tweede verzoek om internationale bescherming net opheldering brengt over waar zij verbleven heeft na het vertrek van haar broer.

Waar de verwerende partij stelt dat zij niet kan bewijzen wanneer de foto's in Turkije genomen zijn en dat zij er geen 13 à 14 jaar oud uitziet op die foto's, stelt de verzoekende partij niet te begrijpen hoe de verwerende partij ernstig kan volhouden dat zij er geen 14 uitziet op de foto's uit Turkije. Voorts wijst ze erop dat zij sinds begin december 2015 op het Belgische grondgebied verblijft en dit grondgebied niet verlaten heeft. De verzoekende partij stelt voor om deze foto's te vergelijken met de foto op haar bijlage 26 en de foto op haar MINTEH fiche. De verzoekende partij stelt dat het duidelijk is dat zij niet na haar aankomst in België nog naar Turkije is gereisd om daar foto's te laten nemen en dan terug te reizen naar het grondgebied. Dat is juridisch en praktisch onmogelijk. Het is ook duidelijk dat zij op de foto's vanuit Turkije iets jonger is dan op de foto van haar bijlage 26 en MINTEH fiche. Volgens de verzoekende partij dient er geconcludeerd te worden dat de foto's alleszins aantonen dat zij in Turkije verbleven heeft voor zij naar België is doorgereisd.

De verzoekende partij herhaalt dat zij ook Turks kan daar zij 2 jaar in Turkije heeft gewoond. Voorts beklemttoont ze dat ze heel gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over haar verblijf in Turkije. De verzoekende partij meent dat zij ook op alle vragen kan antwoorden die men mogelijk zou kunnen hebben over waarom zij precies in Turkije verbleven heeft. Daarvoor is het uiteraard wel essentieel dat verwerende partij haar bevraagt en hoort.

De verzoekende partij stelt dat ook bij een volgend verzoek de samenwerkingsplicht zoals vervat in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van tel is. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar het arrest van 22 november 2012 van het Hof van Justitie inzake, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11.

De verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift ook op dat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming minderjarig was en dat er niet betwist wordt dat haar broer alhier als vluchteling erkend werd.

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet repatrieerbaar is, daar de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geschorst werd.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij vreest dat men in de hypothese van een terugkeer naar Afghanistan achterdocht zal koesteren over haar jarenlang verblijf in Europa en hoe hij zich daar gedragen heeft. De verzoekende partij haalt aan dat zij als 15-jarige is aangekomen en hier reeds vier jaar verbleven heeft. Haar kledij, haar haarstijl, haar gedrag, haar accent en bovenal haar mentaliteit hebben stuk voor stuk ingrijpende veranderingen ondergaan. De verzoekende partij betoogt dat: *“Ten eerste blijkt uit de rechtspraak van het EHRM specifiek met betrekking tot een risico voor terugkeerders naar Afghanistan dat wie gepercipieerd wordt als iemand die sociale, religieuze normen overschrijdt en straffen riskeren die gaan van isolement en stigmatisering tot eengerelateerde misdaden. Transgressie van sociale normen kan zowel in een gemeenschaps- of familiale context zijn en kan ook bv onenigheid zijn over hoe het familiaal leven dient te verlopen. Het EHRM wijst er in dat arrest op dat er geen specifieke omstandigheden eigen aan het geval zijn die aantonen dat de betrokkene effectief zo zal behandeld worden, maar dat het Hof het algemene risico aangegeven door statistische en internationale rapporten niet kan negeren.*

EHRM, N. t. Zweden, nr. 23505/09, 20 juli 2010:[...]

Deze rechtspraak zou moeten duidelijk maken dat men een risico dat gesubstantieerd wordt in verschillende rapporten en dat zijn oorzaak vindt in een verandering (echt of gepercipieerd) die plaatsgevonden heeft na de vlucht, in het gastland, en zich uitsluitend in de toekomst afspeelt, nooit volledig concreet kan gemaakt worden en dat een zekere mate van speculatie niet valt uit te sluiten. In het arrest Paposhvili tegen België heeft het EHRM ook geoordeeld dat een zekere graad van speculatie over wat iemand overkomen zal na verwijdering niet uit te sluiten valt (EHRM, Paposhvili t. België, 13 december 2016, §178).

UNHCR heeft in de richtlijnen van 2018 nu voor de tweede maal het profiel van individuen die gepercipieerd worden als verweste opgenomen als risicoprofiel. UNHCR focust daarbij op terugkeerders en hoe kwetsbaar ze zijn. UNHCR geeft aan dat terugkeerders moeite hebben hun leven herop te bouwen.

Dat ze erg kwetsbaar zijn en moeilijk toegang hebben tot livelihood, eten en onderdak, en niet veilig in hun regio geraken: 'Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in

Afghanistan.²³⁸ They are reportedly highly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter.²³⁹ Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property." (UNHCR Eligibility Guidelines, augustus 2018, 36-37)

Voor terugkeerders uit Westerse landen wordt dan verduidelijkt dat er rapporten zijn dat ze bedreigd werden, gefolterd of gedood door AGE's omdat men aannam dat ze waarden hadden overgenomen die westers waren of buitenlanders in hun eigen land geworden werden, of dat ze spionnen waren gesteund door een westers land. De klemtoon ligt erop dat AGE's dit zo aannemen en dat het niet noodzakelijk ook zo is. Terugkeerders worden behandeld met achterdocht door hun gemeenschap: [...]

UNHCR wijst erop dat terugkeerders uit westerse landen een erg kleine groep zijn die gemarginaliseerd wordt, dat ze gewoonlijk niet aanvaard worden, dat ze gezien worden als bedriegers en mislukkelingen, en opvallen door hun voorkomen en kledij. Er wordt ook gesteld dat achterdocht ten opzichte van Europese terugkeerders groter is naarmate ze langer in het buitenland geweest zijn. Jonge mannen lopen specifiek risico voor rekrutering door AGE's door hun hoge zichtbaarheid in rurale streken, sociale isolatie en gebrek aan netwerk en inkomen.

Een terugkeerder kan je ook herkennen aan zijn haar, kledij en stijl. Het is bijzonder moeilijk om weer aansluiting te vinden bij familie en gemeenschap, zeker op religieus vlak. Er is een duidelijk afwijzing, en zeker wat terugkeer naar Taliban gecontroleerde gebieden betreft willen ze niet opvallen als terugkeerder uit Europa: [...]

Verzoeker voegt een brief toe van zijn partner, en verschillende foto's en documenten die hun relatie ondersteunen. Hoewel verzoekers ouders op de hoogte zijn van de relatie met zijn vriendin en haar zelfs al een geschenk hebben gegeven, zal de bredere Afghaanse samenleving erg afkeurend reageren op een relatie met een atheïstisch westers meisje dat nog eens voetbal speelt ook, zonder dat er sprake is van zelf maar een huwelijk.

Zijn begeleiders zeggen van Milad: "MHad was een bruggenbouwer tussen culturen. Milad voelde zich duidelijk thuis bij westerse, democratische en meer liberale ideeën. Hij paste deze zelf toe en hielp ons ook ze te vertalen naar de andere leerlingen van zijn klas." (stuk 3)

Verzoeker heeft ook ernstige psychologische problemen die hem in gevaar kunnen brengen bij terugkeer naar Afghanistan. UNHCR heeft in de laatste richtlijnen van 30 augustus 2018 personen die lijden aan psychologische problemen opgenomen onder de profielen die vervolging riskeren: [...]

Op zijn minst dient verzoeker hierover gehoord te worden.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door tegenpartij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in het asiel verhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden: [...]

De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf, betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij kent teveel gewicht toe aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekende partij heeft de feiten die geleid hebben tot haar vlucht aannemelijk gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet.

Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoeksters relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoeksters vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoekende partij het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Als nieuw element brengt de verzoekende partij enerzijds bij dat haar familie niet meer in Afghanistan woonachtig is, maar dat ze in Turkije verblijven. Ter staving hiervan legt de verzoekende partij kopieën van de Turkse verblijfsdocumenten van haar vader, moeder, zus en broer bij. Anderzijds verklaart de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België zelf gedurende twee jaar in Turkije verbleven heeft. Ter staving hiervan brengt de verzoekende partij 24 foto's bij.

Uit het arrest van 22 maart 2018 met nummer 201 538 wordt geoordeeld dat: *“Na een lezing van alle beschikbare informatie in het administratief en rechtsplegingsdossier dient vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf na het vertrek van zijn broer O. in 2012 tot aan zijn eigen vertrek in 2015 in het dorp Shamshapoor in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Het feit dat verzoekers broer O. in België als vluchteling werd erkend, waaruit verzoeker in onderhavig verzoekschrift afleidt dat de commissaris-generaal geloof hechtte aan diens verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en deze van zijn familie, doet geen afbreuk aan de vaststellingen over de periode na het vertrek van O. uit Afghanistan.”* De herkomst van de verzoekende partij uit Surkh Rod wordt niet betwist, doch wel haar verblijf aldaar na het vertrek van haar broer tot aan haar eigen vertrek op 25 oktober 2015.

Bij het indienen van haar eerste verzoek om internationale bescherming op 9 december 2015 gaf de verzoekende partij 17 februari 2000 als geboortedatum op. Ter staving hiervan heeft de verzoekende partij haar originele taskara bijgebracht. Nadat de verzoekende partij geïdentificeerd was als niet-begeleide minderjarige vreemdeling kreeg ze een voogd aangesteld tot 17 februari 2018. Bijgevolg wordt er niet betwist dat de verzoekende partij bij aankomst in België vijftien jaar en tien maanden oud was.

Bij het invullen van de vragenlijst *“verklaring volgend verzoek”* op 12 november 2019 heeft de verzoekende partij aangegeven dat zij gedurende twee jaar in Turkije gewoond heeft, en dit niet heeft verklaard bij het indienen van haar eerste verzoek om internationale bescherming omdat ze vreesde

gerepatriëerd te worden naar Turkije. De verzoekende partij stelt dat ze dit nu meedeelt omdat haar familie zich heden in Turkije bevindt (stuk 9, verklaring volgend verzoek, vraag 15). Er worden haar geen verdere vragen gesteld over haar voorgehouden verblijf van twee jaar in Turkije voorafgaand aan haar aankomst in België. Voorts legt de verzoekende partij 24 foto's neer.

Deze foto's zijn ongedateerd. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij terecht op dat in principe foto's geen tijdsspanne van een verblijf kunnen aantonen. Het zijn slechts momentopnames. In de bestreden beslissing wordt ook opgemerkt dat deze foto's geen ononderbroken verblijf in Turkije aantonen. Echter, dient de Raad vast te stellen -zoals de advocaat van de verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting betoogt- dat uit de foto's blijkt dat deze foto's op verschillende momenten genomen werden daar uit de foto's duidelijk blijkt dat de verzoekende partij gegroeid is. De verschillende foto's samen geven een groeiprocess weer. Bij het invullen van de vragenlijst "*verklaring volgend verzoek*" op 12 november 2019 heeft de verzoekende partij dit verblijf aangehaald. Er werden haar slechts twee vragen hierover gesteld, namelijk waarom ze dit niet eerder verteld heeft en waarom ze het nu wel vertelt. Er werden haar meer vragen gesteld over het verblijf van haar ouders in Turkije, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat haar ouders pas na haar vertrek naar Turkije verhuisd zijn.

In de bestreden beslissing betwist de verwerende partij dat de verzoekende partij op voormelde foto's 13, 14 jaar oud is, zonder duidelijk aan te geven waarop ze zich *in casu* steunt om een dergelijke bewering te maken. In dit verband wijst de Raad erop dat de leeftijd van vijftien jaar en tien maanden van de verzoekende partij bij aankomst niet betwist werd. Bovendien bevat het administratief dossier slechts één foto van de verzoekende partij bij aankomst in België, namelijk een pasfoto op het verzoek om internationale bescherming. Dezelfde pasfoto is terug te vinden op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling. De verzoekende partij lijkt op de foto's die voorgelegd worden niet ouder dan op de pasfoto die zich in het administratief dossier bevindt. Voorts kan er niet aan voorbij gegaan worden dat op basis van de verschillende foto's samengenomen een groeiprocess in hoofde van de verzoekende partij kan vastgesteld worden. Het administratief dossier bevat voorts geen indicatie op basis waarvan kan aangenomen worden dat de verzoekende partij na het indienen van haar eerste verzoek om internationale bescherming naar Turkije gegaan is.

Gelet op de jonge leeftijd dat de verzoekende partij bij aankomst in België had, de motieven van 's Raads arrest van 22 maart 2018 met nummer X en het gegeven dat op 12 november 2019 geen verdere vragen werden gesteld over de foto's die voorgelegd werden en over haar voorgehouden verblijf in Turkije en het de bedoeling van de wetgever is om het ontvankelijkheidsonderzoek als "filter" te laten fungeren om na te gaan "*of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen*", is de Raad van oordeel dat *in casu* de beperkte bevraging en de beknopte motivering zoals hoger weergegeven niet volstaan om de foto's die de verzoekende partij *in casu* voorgelegd heeft naast zich neer te leggen en te besluiten dat ze de kans niet aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en bijgevolg geen onderzoek ten gronde rechtvaardigen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS